

ת"ד 7156/04/17 - מדינת ישראל נגד עדנה חטון אבואלעפיא

בית משפט השלום לתעבורה בירושלים

22 מרץ 2018

ת"ד 7156-04-17 מדינת ישראל נ' אבואלעפיא

לפני כבוד השופט ארנון איתן
בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

עדנה חטון אבואלעפיא

הנאשמת

גזר דין

מבוא:

1. על פי העובדות ביום 13.11.16 בסמוך לשעה 09:00 נהגה הנאשמת ברכב מ.ר 10-242-31 ברחוב יחיאל דרזנר בכיוון הצומת עם רחוב דוד רזיאל בירושלים, ופנתה שמאלה בצומת הנ"ל. באותו המקום מוצב בהמשך הדרך בכיוון נסיעת הנאשמת מעבר חצייה, שלפניו מוצב תמרור 306. באותה עת הלך מר עובדיה מנשה ברחוב דוד רזיאל והחל לחצות את הכביש שלפניו תמרור 306. הנאשמת נהגה בקלות ראש בכך שלא האטה את הרכב בהגיעה אל מעבר החצייה, לא הבחינה מבעוד מועד בהולך הרגל לא אפשרה לו לסיים את חציית מעבר החצייה בבטחה וגרמה לתאונה בכך שפגעה בו. כתוצאה מהתאונה נחבל הולך הרגל חבלה של ממש (דימום מוחי שלא הצריך התערבות ניתוחית, שבר בעצם נזאלית מימין. שבר dens קלסיפיקציה, שבר אצבע מימין שבר גליל מרוחק ללא תזוזה, בשל גילו טופל בצווארון לשבר בצוואר וחבישה עבה לאצבע, אל מועמד להתערבות ניתוחית בשל מצבו הרפואי בשבר dens חתך פרונטאלי בוצע תפירה).

בהתאם יוחסו לנאשמת העבירות הבאות:

נהיגה בקלות ראש, עבירה לפי סעיף 62(2) לפקודת התעבורה תשכ"א 1961.

אי מתן אפשרות להולך רגל להשלים חציית מעבר חצייה בבטחה, עבירה בניגוד לתקנה 67 א לתקנות התעבורה תשכ"א 1961.

חבלה של ממש, לפי סעיף 38 לפקודת התעבורה, עבירה בניגוד לסעיף 38(3) לפקודת התעבורה תשכ"א 1961.

2. ביום 25.9.18 כפרה הנאשמת בכתב האישום ובהתאם נקבע התיק לשמיעת ראיות.

3. ביום 7.12.17 נשמעו הראיות בתיק בסיומן נקבע דיון תזכורת בניסיון של הצדדים להגיע להסכמות לאחר שמיעת העדויות. ביום 25.1.18 חזרה בה הנאשמת מכפירתה והודתה בכתב האישום.

טיעוני הצדדים:

4. ב"כ המאשימה ציין כי הנאשמת במעשיה גרמה לתאונת דרכים בה נפגע הולך רגל כבן 84 בעת שחצה את הכביש במעבר חצייה, כאשר הנאשמת כלל לא מבחינה בו קודם לתאונה. כתוצאה נפגע הולך הרגל חבלות של ממש. עוד הוסיף, כי מאז התאונה הולך הרגל אינו עצמאי ונעזר באדם שמסייע לו. בעניין זה ציין, כי במהלך דיון ההוכחות בו נכח, הביע הוא את רצונו שלא להזיק לנאשמת על אף האירוע. באשר לרמת הענישה הנוהגת ציין, כי היא מתחילה ממאסר בפועל למשך 3 חודשים ועד לשנים עשר חודשים, פסילה בפועל שמתחילה מארבעים חודשים ועד לשש שנים. על פיו בהתאם לתיקון 113 יש להתחשב בערך החברתי שנפגע, במדיניות הענישה הנוהגת ונסיבות ביצוע העבירה, כאשר בעניינו יש למקם את הנאשמת באמצעו של המתחם. בנסיבות אלו ביקש להטיל מאסר בפועל למשך 45 ימים, פסילה בפועל של 18 חודשים, פסילה על תנאי של 6 חודשים למשך 3 שנים, מאסר על תנאי של 3 חודשים למשך 3 שנים וקנס לשיקול דעת בית המשפט.

5. ב"כ הנאשמת ציין, כי על הפרק תאונה הכוללת חבלה של ממש בדמות שברים כמתואר באישום אך לא מעבר לכך. על פיו מספר שיקולים חוברים יחד שלא להחמיר עם הנאשמת. הראשון, בהיבט נסיבות ביצוע העבירה ובהתאם לחומר הראייתי שנשמע מהם עלה, כי רשלנותה של הנאשמת במקרה זה היה ברף נמוך של התנהגות, שעה שהיא מגיעה בנסיעה אל הצומת ועוצרת את הרכב פעמיים בטרם היא מבצעת את הפנייה. על פיו במובן מסוים דווקא עודף הזהירות מצדה היא שהובילה לקרות התאונה. השני, בהיבט שדה הראיה המוגבל במקום וקורת הרכב שהסתירה לה את שדה ראייה המלא אל מעבר החצייה. השלישי ובכך העיקר, נסיבותיה האישיות. הנאשמת כבת 55 נשואה ואם לשלושה ילדים שהינה בפנסיה עקב מצבה הרפואי. עוד הוסיף, כי הנאשמת מחזיקה ברישיון נהיגה מאז שנת 1984 ועברה התעבורתי מקל מאוד. על פיו מתחם הענישה בעבירות אלו נע משלושה חודשי פסילה לצד רכיבי ענישה נוספים של פסילה על תנאי וקנס. ב"כ הנאשם הפנה למספר פסקי דין התומכים בעמדתו, ובנסיבות אלו ציין, כי עתירת המאשימה להטלת מאסר בפועל במקרה זה אינה במקומה ואף אינה נתמכת בפסיקה מתאימה. בנסיבות אלו ועל רקע טיעוניו ביקש למקמה בתחתית המתחם ולגזור עליה עונשים צופי פני עתיד לצד תקופת הפסילה אותה ריצתה עד כה.

דין:

6. תיקון 113 לחוק העונשין שעניינו "הבניית שיקול הדעת השיפוטי בענישה" קובע עקרונות ושיקולים מנחים בעת גזירת העונש. העיקרון המנחה הינו עקרון ההלימה, ובהתאם לתיקון על בית המשפט להביא בין שיקוליו את הערך החברתי שנפגע כתוצאה מביצוע העבירה, ומדיניות הענישה הנוהגת במקרים דומים.

בענייננו אין חולק, כי חובה על נהג לאפשר להולך רגל להשלים את החצייה בבטחה, ובמובן זה עליו לגלות זהירות מוגברת. בהתאם לסעיף 38(3) לפקודת התעבורה נקבע עונש פסילת מינימום בגין תאונה שתוצאותיה "חבלה של ממש".

7. בהתאם לפסיקה שהוגשה לעיוני על ידי ההגנה מתחם הענישה מתחיל בשלושה חודשי פסילה ועד לשנים עשר חודשים, וזאת לצד רכיבי ענישה נוספים של פסילה על תנאי וקנס. (ראו לדוגמא: ת"ד 3081-05-15 מדינת ישראל נגד זוהר ברדוגו (מיום 2.4.17), ת"ד 1028-07-16 מדינת ישראל נגד טלליבסקי (מיום 1.11.17), ת"ד 236-04-13 מדינת ישראל נגד קונביץ (מיום 23.2.14), ת"ד 5505-03-12 מדינת ישראל נגד רג'ינה זיכלינסקי (מיום 6.1.13), עפ"ת 774-06-15 טאודור הופמיסטר נגד מדינת ישראל (מיום 11.6.15), ת"ד 12852-12-10 מדינת ישראל נגד יעקב אלבכרי (מיום 24.12.12), עפ"ת 30937-01-13 לילי מץ נגד מדינת ישראל, (מיום 3.5.13)). פסיקה תומכת לעמדה שהוצגה על ידי המאשימה לא הוצגה, אך בחינה של מקרים נוספים מעלה כי המקרים בהם הוטלו תקופות פסילה ארוכות יותר נגעו לנסיבות בהן נסיבות ביצוע העבירה ורף הרשלנות היו חמורים יותר או מקרים בהם תוצאות האירוע היו קשות יותר. (ראו לדוגמא רע"פ 1583/14 יאיר שמיר נגד מדינת ישראל (מיום 11.3.14), רע"פ 3764/05 ורד בן זויה נגד מדינת ישראל (מיום 21.4.05), רע"פ 2564/12 יחיאל קרני נגד מדינת ישראל (מיום 18.6.12)).

8. עמדתי וכפי שיפורט להלן, כי המקרה שבפנינו אינו מצוי ברף אותם מקרים בהם נגזרו עונשי פסילה ממושכים, אלא במסגרת מתחם הענישה שהוצג לי על ידי ההגנה. קרי, בין שלושה חודשי פסילה ועד לשניים עשר חודשים. הנאשמת כבת 55 אם לשלושה ילדים מנהלת אורח חיים נורמטיבי לחלוטין. הנאשמת מחזיקה ברישיון נהיגה מאז שנת 1984 וגילויה נקי כמעט לחלוטין. (קיימות שלוש עבירות מסוג "ברירת משפט"). בנסיבות אלו ניתן להסיק כי האירוע שבפנינו זר לאורחות חייה ודרך נהיגתה. לתוצאה זו ניתן להגיע גם משום האירוע ונסיבותיו. כאמור הנאשמת חזרה בה מכפירתה ונטלה אחריות לאחר שמיעת הראיות, אך כפי שניתן היה להתרשם מהעדויות ומהחומר שהוגש, בהגיעה לצומת נקטה הנאשמת במשנה זהירות שעה שעצרה את הרכב מספר פעמים בטרם ביצעה את הפנייה, ואף לאחר העצירה הנוספת ובטרם פנתה הביטה שוב אל המעבר אך הימצאות קורת הרכב הסתירה את הולך הרגל מעיניה, וממצב עצירה זה החלה לבצע את הפנייה אז התרחשה התאונה. כאמור אין להקל ראש באירוע ותוצאותיו ודאי כשמדובר בהולך רגל כבן 84, יחד עם זאת בנסיבות שתוארו ניתן לקבוע כי רף הרשלנות אינו גבוה על אף התוצאה המצערת, בה אדם מבוגר נחבל באופן המתואר באישום. אכן החבלה שנגרמה להולך הרגל מהווה שיקול חשוב בגזירת העונש אך שיקול זה מצטרף ליתר שיקולי הענישה תוך שנערך איזון ביניהם.

9. בנסיבות אותן תיארת ועל רקע התרשמותי כי על הפרק מעידה בודדת של הנאשמת בצירוף נסיבותיו של המקרה כפי שתוארו וכן עמדתו של הולך הרגל כפי שהביאה בדיון, ראיתי לגזור עליה את העונשים הבאים:

אני פוסל את הנאשמת מלקבל או מלהחזיק ברישיון נהיגה לתקופה בת 10 חודשים בניכוי 37 יום פסילה מנהלית.
הפסילה תימנה מיום 6.9.17.

תשומת לב הנאשמת כי העונש המקובל על נהיגה בזמן פסילה הינו מאסר בפועל.

אני פוסל את הנאשמת מלקבל או להחזיק ברישיון נהיגה לתקופה בת 6 חודשים וזאת על תנאי למשך שלוש שנים.

אני דן את הנאשם לתשלום קנס בסכום של 1500 ₪ ב- 3 תשלומים החל מיום 15.5.18.

אני מורה כי הנאשמת תפצה את מר מנשה עובדיה 10-328828066 מרחוב אנוסי משהד 23 ירושלים בסכום של 2000 ₪. התשלום יופקד במזכירות בית המשפט עד ליום 17.6.18.

אני דן את הנאשמת למאסר למשך חודשיים וזאת על תנאי למשך שלוש שנים שנים שלא תעבור את העבירות בהן הורשעה במהלך תקופה זו.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בתוך 45 יום.

ניתן היום, ו' ניסן תשע"ח, 22 מרץ 2018, במעמד הנוכחים

שם קלדנית: